

Forfatter: Kierkegaard, Søren

Titel: Journalen NB9 : 1849

Citation: Kierkegaard, Søren: "Journalen NB9 : 1849", i Kierkegaard, Søren: *Søren Kierkegaards Skrifter, Bd. 21*, udg. af Niels Jørgen Cappelørn; Joakim Garff; Jette Knudsen; Johnny Kondrup; Alastair McKinnon, Søren Kierkegaard Forskningscenteret 2003 , s. 27.
Onlineudgave fra Søren Kierkegaards Skrifter: <https://tekster.kb.dk/text/sks-nb9-txt-shoot-n64.pdf> (tilgået 02. maj 2024)

Anvendt udgave: Søren Kierkegaards Skrifter, Bd. 21

Ophavsret: Materialet er dedikeret til public domain. [Læs CC0-erklæringen](#)

NB9:64

#

Ulykken i Xstheden (og det er ogsaa Ulykken for de faae egentligere Xstne, der ere) er at Forestillingen om Guds Ophøiethed, om Xsti Ophøiethed er blevet saa uendelig at den egl. er blevet phantastisk, og at der intet virkeligt christeligt Liv bliver Tale om, men høist lidt jødisk Fromhed.

Skriften gjentager jo atter og atter, at vi skulle lide i Lighed med Xstus ell. i Samfund med Xstus. At forstaae dette, om de almdl. msklige Lidelser, hvilke jo vare fuldt saa vel i Hedenskabet (at miste sin Kone, at tabe sin Formue, blive syg o: s: v:) er dog aabenbart Fordreielse.

Kloster-Askese o: s: v: var en ungd. Modenhed. Men det, der egl. er fordret af Enhver, er at han med sit Liv skal vidne om Sandheden, og vel at mærke ikke indenfor Sandsebedrag, som fE ved at være Præst (Embede - Levebrød -) men understøttende Sandheden. Gjør han det, saa vil nok ogsaa de egl. christelige Lidelser komme.

Men baade Gud og Xstus er blevet de Xstne altfor fjernt uendelig Ophøiet, til at den Enkelte sætter sit Livs Enkeltheder sammen med Tanken om dem, saa han i Sandhed bliver den Enkelte. Udflykten og Undskyldningen og Feighed og Frygtagtigheden siger bestandigt: skulde Du være en saadan Enkelt iblandt alle disse utallige Millioner. See, her er Sluddret; thi derpaa maa svares: nei, saaledes skulde hver Enkelt være.

Det Vanskelige, og især da for Forstands-Msker, er først at have i Sandhed den uendelige Forestilling om Guds Ophøiethed, og Xsti Ophøiethed, og saa barnlig Frimodighed til ganske barnligt at indlade sig med dem for sit eget personlige Livs Vedkommende.

Det er denne Indadvendthed det kommer an paa. Hvo i al Verden kunde ell. turde, i det Øieblik han tænker paa at hans Løbe Numer i Slægten er fE N° 27 Billioner o: s: v:, vove at indlade sig med Gud. Men Sagen er, det skal han hell. ikke, han skal just lukke sine Øine, blot tænke paa Gud, blive et stakkels enkelt Msk, hvem Guds uendelige Kjerlighed giver barnlig Frimodighed, og forøvrigt glæde sig ved den Tanke, at saaledes har ethvert Msk. Lov til at gjøre, ja det skal han gjøre.

Men Guds-Forestillingen faaer ingen Magt over Mskenes Liv, just fordi den er blevet dem phantastisk ophøiet. Hvad kan det hjælpe, siger man, det Smule jeg kan gjøre, og hvad behøver Gud det, han den uendelig Ophøiede; jeg gjør bedst i at passe mig selv og mit Liv i msklig Klogskab, og ydmygt huske paa, at Gud gjør Alt. Aah Sludder, vilde jeg svare, og jeg vilde tilføie: sørgelige Tvetydighed, thi Gudfrygtighedens

Udtryk kan her være til Besmykkelse for det reent verdslige Sinds Magelighed, Feighed, Forstandighed.

Sagen er ganske simpel. Det maatte da være et stort Fæ, der kunde bilde sig ind, at Gud behøver En. Nei, man elsker Gud af sit ganske Hjerte, og saa holder man sig barnlig forvisset om, at han, der sidder i Himlene og tænker paa hver Spurv i Særdeleshed, at han tillader En, at gjøre Sit efter bedste Evne, ja, at dette, at man gjør det, naar man først beder Forlov hos ham, at det – i barnlig Eenfoldighed forstaaet – glæder ham.

Gid dog Msk. maatte lære at tænke mskligt om Gud! Her er ikke Tale om dette Barnagtige og Vanvittige uden videre at blive Kamerat med Gud. Nei først, først den uendelige Forestilling om Guds uendelige Ophøiethed, og saa, saa det Næste: den barnlige Frimodighed til for Alvor og i Sandhed at indlade sig med ham. Men Xstheden har faaet Gud gjort saa ophøiet, at det egl. betyder man har practiseret ham udenfor. Og man seer stundom selv blandt de faa mere Religieuse Saadanne, som egl. ved al denne Tale om Guds Ophøiethed praktisere Gud uden for.

I Apostlenes Tale faaer man bestandigt dette Indtryk af, at de havde omgaaedes personligt med Xstus, levet med ham som med et Msk. Derfor er deres Tale saa menneskelig, uagtet de jo aldrig glemme den uendelig qualitative Forskjel mellem Gud-Msk og andre Msk.

Men tilsidst er det nu i Xstheden gaaet Touren rundt, at hver Enkelt siger: skulde jeg blandt denne utallige Mængde Mske være en saadan Enkelt – og summa summarum bliver saa (naar hver Enkelt siger det, og hver Enkelt har jo lige Ret dertil) at Gud ikke faaer en Eneste. Og Mske maa Gud jo dog have, han skal jo bruge dem. Forholdet er derfor egl. lige omvendt: enhver Enkelt skulde egl. være en saadan Enkelt, det er Guds-Fordringen. Og det vil ogsaa blive Tilfældet med enhver Enkelt, der, gudfrygtigt, ikke begynder med de Mange, men med sig.